

Aastaõpilane 2019 on Anneli Riisalu

Mis sulle Kullamaa kooli kogukonna juures kõige rohkem meeldib?

Mulle meeldib meie kokkuhoidvus ja sõbralikkus. Väikestele tülidele vaatamata saavad kõik ikka omavahel läbi. Kogukonnal on veel palju õppida, kuid see on juba iga inimese enda teha.

Kas kõnede kirjutamine muutub ajaga kergemaks ka?

Jah, aga kindlasti ei ole ma selles veel parim. Viimase koolipäeva aktuse kõne tuleb kindlasti parim. Loodetavasti. Siinkohal suur tänu õpetaja Ehale, kes mind ikka sõnastusega aitab.

Mis on eesti rahva jaoks selle aasta tähtsaim sündmus?

See on alles tulemas—laulu -ja tantsupidu. Aga juba toimunud asjadest - kindlasti president Kaljulaidi ja Putini kohtumine, riigikogu valimised, sellised suured poliitilised asjad. Kuigi need pole otseselt tipp-sündmused, siis on need Eesti jaoks väga tähtsad.

Suurimad edusammud sel aastal Kullamaa Keskkooli arendamisel?

Taarakastid ja *banner!* Taarakastid on väga hästi tööle hakanud ja kooli reklaamplakat sai ka lõpuks üles. Noorte vaba aja sisustamiseks oleks välipinksilaua saanud, kuid see jäi valla eelarvest välja. Jällegi tahan panna südamele, et edusamme on veel palju teha, kuid see sõltub nii õpilastest kui ka õpetajatest!

Miks peab valimas käima?

Valimas tuleb käia, kuna see on sinu enda arvamuse avaldamine. Kui sa valimas ei käi ja pärast kritiseerid, kuidas valitsuses kõik halvasti on ja kuidas seal valed inimesed on, siis see on su enda süü. Iga inimese hääl loeb.

Kust võtad kogu oma motivatsiooni?

Sellest, kui tean, et midagi suurt tuleb väiksest asjast välja. Ja isegi kui ei tule, siis tunnen, et see arendab mind ikka. See pole isegi nii palju motivatsioon, vaid rohkem südametunnistus ja teotahe.

Mis oli kõige kiirem/pingelisem periood selles aastast?

Terve aasta! Aga eriti veebruar - aprill. Uurimistöö tähtaeg, tantsu-laulupeo ülevaatused ja proovid. Kogu vaba aja veetsin koolis, see tekitas pingeid ka väljaspool kooliaega.

Kõige suurem pettumus sel aastal?

Õpetaja Ervin võttis uurimistööst poolteist punkti maha. "Kuldpasteldegas" tantsupeole mitte saamine oli muidugi palju suurem löök.

Kas oled sel aastal teinud midagi, mida varem teinud pole?

Autosõit! Ja nüüd ma juhendan koos õpetaja Riinaga tantsurühma, mida varem teinud pole. Mul oli osa ka noortevolikogu loomisest, selline poliitiline külg minust on rohkem välja tulnud.

Kas sa kunagi puhata ka saad?

Süü, kui ära suren. Okei, see on liiga julm. Süü, kui uurimistöö kaitstud saab. Aga süü ka üks õhtu võib-olla.

Kas oled iseseisvaks eluks valmis?

Kui mu tööleping oleks juba jõus, siis arvatavasti jah. Aga samas, kes meist tegelikult iseseisva eluga täiesti hakkama saab? Tahaks öelda, et jah, olen, aga reaalsus on, et arvatavasti ei. Tulla koju vanaema poolt ette ära köetud tupp on ikka tore küll.

Mis aitab kõige paremini kiirel ajal selget meelt säilitada?

Leia hobide jaoks ikka aega. Nagu tantsuõpetaja Riina ütleb: "Kui sa tantsid, siis sa ei mõtle muudele muredele, vaid ainult tantsule." Ja teiste hobidega on ka nii. Hästi kõvasti autos muusika kuulamine aitab ka. Kõige parem laul tavaliselt selleks on "All star". Hetkene lemmik on Eurovisiooni võidulaul.

Kas koolis on vahest tore ka?

Jah, koolis on vahest väga tore. Eriti kui klassi poisid on rahulikud ja räägivad normaalsete inimeste moodi juttu. Üleüldse, kui klass hästi läbi saab. Ja kui koolis mõni üritus tehtud saab, siis on ka päris tore. Nii et üleüldiselt on päris tore siin koolis olla ja asju teha.

Kes sind kõige rohkem inspireerib? Greta Thurnberg.

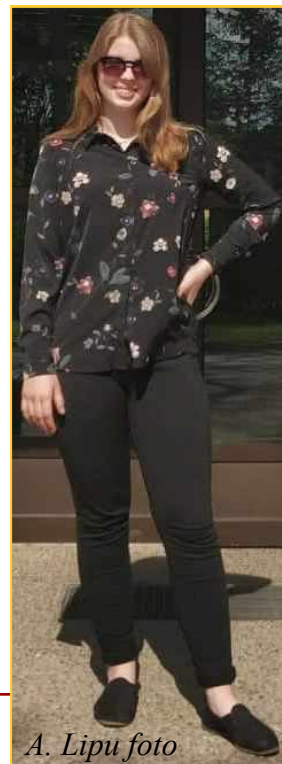
Mis on sihid, mis oled endale järgnevas aastaks seadnud?

Lõpetada gümnaasium hõbemedaliga, kui see on veel võimalik. Leida motivatsiooni käia 1 lisaaasta muusikakoolis. Minna rahvatantsujuhtide kooli. Osta uuem auto, või vanaale tuuning teha. Olla üleüldiselt parem inimene.

Kuidas kirjeldaksid seda aastat lihtsalt kolme sõnaga täitsa enda perspektiivist?

Tsiteerides Evelin Ilvest: "Tore, mõnus, armas." Aga tõsiselt öeldes: aktiivne, tihe, arendav.

Jätukub →

A. Lipu foto

Kuidas on sinu silmis kool viimaste aastate jooksul muutunud?

Võib-olla tuleneb see vanusest ja suureks saamisest, aga mõni õpetaja, kes varem võibolla nii väga ei meeldinud, on mulle sümpaatsemaks muutunud. Õpetajad tunduvad tegelikult natuke väsinud. Vajume tagasi sinna aega, kus koolis tuleb ainult õppida-õppida-õppida ja muudele arendavatele tegevustele ei panda üldse rõhku. Õpilased on palju muutunud, hakkab väga paistma generatsioonide vahe, mis on natuke häiriv. Muretsen päris mitmete asjade pärast, aga need pole veel nii küpsed, et välja öelda.

Kas tunned vahel survet, et liiga palju on teha?

Vahel väga palju. Muidugi teen kõik, mis vaja ära, kuid vahel kasvavad asjad üle pea ja tundub, et ühtegi lahendust asjadele pole. Siis aitavad kaaslased hädast välja ja pere annab mõistlikku nõu. Alati saab hakkama.

Nõuandeid kaasõpilastele?

Gümnaasium: õppige, see on vajalik. Põhikool: õppige, see on vajalik. Kui tunnis normaalselt kuulad ja kaasa teed, peab kodus tegelikult ülivähe tegema.

Nõuandeid õpetajatele?

Kui klassis on palju puudujaid, siis ärge elage oma viha nende peal välja,

kes koolis on. See võtab kohalolijatelt viimasegi kui motivatsiooni ära.

Intervjueeris klassikaaslane **Anita Lipu**

Õpeta Viive Karnau mõtiskleb

Mu klass jätab mind varsti maha. Tunnen neid 8 aastat, mitte küll kõiki, sest osa lõpetajaid on aastate jooksul sujuvalt meiega liitunud. Ja mõned on vahepeal ära läinud.

9.klassist meenub mulle kohe Pille-Riin. Teda jagus igale poole, nii aktiivset ja avatud inimest oli rõõm kohata. Nüüd on mul Joel see, kes pidusid aitab korraldada.

ei saagi aru, kuhu see aeg küll kadus. Meil oli kombeks minu kabinetis (Peebu ka) vahetundide ajal jutustada. Peep istus ka seal, tal on ka ülevaade meie asjadest. Oli me nagu ema ja isa, kes laste mured ära kuulavad. Vahest otsisin nad ise üles, kui nad mõni vahetund välja ei ilmunud. Helistasin ja uurisin: "Kus te olete? No mis te seal teete? Ma ootan teid all oma kabi-

grillis meile maitsva eine.

Suurim mure kogu selle keskkooliaja jooksul oli muidugi puudumine. Põhjuste oli igasuguseid—kes oli laisk, kes magas, kellel olid kodused põhjused. Puudumiste pärast kannatas õppimine. Osa käisid kooli kõrvalt tööl, aga õppimine oli neil enam-vähem korras ikka.

Mu suurim rõõm oleks, kui nad kõik kenasti kooli lõpetaks, jätkaks seejärel kutsekoolis või kõrgkoolis oma õpinguid. Ma tahan, et neil läheks elus hästi, looksid pered ja oleksid õnnelikud. Nad on kõik ju väga head inimesed tegelikult. Mul on kahju, et nad ära lähevad. Mul pole nüüd kellegagi vahetundides jutustada. Peep on ka mures, et kellega nüüd täiskasvanud inimese moodi saab juttu ajada.

Kuhu nad lähevad ja millega tegelevad? **Jarmo** läheb Luuale metsandust õppima; **Kadi** ja **Anee** lähevad Tallinna majanduskooli, üks õigust ja teine raamatupidamist õppima; **Joel**, ma arvan, jääb koju, sest tal on suur majapidamine ja seal on tegemist küll; **Carl** läheb kaitseväge, tulevane amet võib ka sinna valdkonda jääda; **Gerda** on äkki vanglaametnik või midagi sarnast; **Karl** istub kodus arvutis ja ehitab Liivi mõisa vahepeal; **Helmi-Maria** võiks lasteaias töötada; **Sandra** läheb mehele, jätkab tööl käimist, aga võiks õppida matemaatikaõpetajaks; **Maigert** jääb koju, sest ta ei tea, mis teda huvitab, ta võiks käia ühelt töölt teisele kuni leiab oma huvi üles; **Hannes** sobiks kehalise kasvatusõpetajaks, ilmselt töötab edasi treenerina, aga ma kujutan teda ette ka rekkajuhina.

Igal juhul soovin neile kõigile õnnelikku elu. Ja ootan neid endiselt oma kabinetis jutustama.

Foto autor Inge-Liis Mölder

Aga tegelikult ka Sandra, Kadi ja Jarmo—samuti rõõmsameelsed tegijad inimesed. Ja muidugi Aleksandra, tema oli ka mul üks superlaps. Nüüd ta lõpetab Märjamaa Gümnaasiumi kuldmedaliga.

Kolm aastat keskkoolis on läinud väga ruttu. Ma olen oma õpilastega peaaegu iga päev olnud ninapidi koos ja sellepärast ma

netis!"

Hea tundega meenutan õpetajate päeva korraldamist—kõik olid aktiivsed, kord oli majas, mina ainult istusin jalg üle põlve ja jutustasin. Aktus oli ka tore mu meelest.

Kihnu reis tuleb meelde—nautisime seal rahu ja vaikust. Aleksandra, kellel on käed lahti iga asja peale, toimetas söögivärgiga,

Õpetaja Eha Eindorf arutleb

Selle aasta üheksandikud on sul kolmas lõpuklass Kullamaa Keskkoolis. Mille poolest erinevad nad su eelmistest?

Mida rohkem ajas tagasi, seda suurem oli õpihimu ja kohusetunne. Praegust klassi iseloomustab suur tegutsemislust, aga see tegutsemisprotsess ise on väga vaevaline, sest üksmeelt ei leita. Igaüks on suur isiksus, teistega koostööd eriti teha ei taheta. Lõpptulemus on siiski väga hea, on vaja ainult aega, kannatust ja häid närve. Uste paugutamine käib meil loominguks protsessi juurde.

Kui seda klassi veelkord varasematega võrrelda, siis praeguste noorte ellusuhetumise tunnusjoon on “klient on kuningas”.

Mis veel muret teeb?

Mis on rõõmustavat selle klassi juures?

Üksteise eest välja astumine on keskmisest kõrgem. Liiga ei lasta kaaslastele teha. Kui klassikaaslast on vaja kaitsta, siis unustatakse isegi omavahelised tülid. Üksteist ollakse valmis päästma kasvõi õpetajale valetamise hinnaga. Üksteisest hoolimine on nende puhul tõesti silmatorkav omadus. Paraku ei kohaldata seda üllast omadust kõigi klassikaaslaste puhul. Üldiselt aga aitavad nad hädasolijat kiiresti. Meie Sillu on kohe erilise kaitse alla võetud.

Milliseid koostegutsemise vahvaid momente tahaksid jagada?

“Kevade” lavastamine meenub kohe. Tegime seda tänapäevases võtmes, rollid jagasime ära vastavalt meie Tootsidele ja Teeledele. Seal oli tõesti

hoopis kuulda, milliseid momente tahaks teised õpetajad meenutada. Nii palju ma tean, et ühed parajad “energiavampiirid” ja “peavalu” on nad küll.

Fantaseerime nüüd. Kellena sa oma õpilasi kaugemas tulevikus ette kujutad?

MARI-ANN töötab kuskil suures firmas, on ranges kostüümis ametnik.

MARKOS sobiks jõusaali treeneriks, ta võiks ka suure pere isa olla, nii umbes 4-5 last.

KELLI tulevane töö on seotud loodusega, oma tohutu energia ja korraldusvõime juures sobiks talle pansionaadi perenaise amet, tal on palju alluvaid, ta jõuab igale poole.

RAIKO on ennastunustav unistaja järve kaldal, traktor taamal podisemas, abivalmis talumees.

SILVER on masinamees suures talus, ei unista, vaid tahab kõik tööd kiiresti ja ühekorraga ära teha.

GERDO on meisterviilija.

KAAREL valib ise töötempo, vana rahu ise, kontoriametnik, kes istub rahulikult omaette ja teeb, palju jõuab.

RAUL korraldab ja organiseerib, projektijuht.

MARKO õliste kätega tubli töömees, tööriistad, sindrid, on pidevalt kadunud.

CHRISTEN töötab kuskil kunsti- ja kultuurivallas, äkki saan ma kunagi talle kui tantsupeo üldjuhile lehvitada. Intervjueeris H. Mäe

M-A. Liidemaa foto

Iga klassijuhataja unistab, et kõik lapsed klassis saavad omavahel hästi läbi, et kõigil oleks hea olla, et poleks “hõõrumisi” omavahel. Meele teeb murelikuks ikka see vähene kohusetunne.

üks lõbus, aga samas ka väga valus moment, kus Toots ja Teele lükkavad kõster Eindorfi kummuli. Lonkasin paar päeva.

Eredaid momente on teisigi, aga las nad jääda saladuseks. Huvitav oleks

Ootame tagasi oma bussijuht Harrit.

Lehe koostasid artiklite autorid, toimetas H. Mäe. Trükkis Adograaf OÜ.

16.aprill käisid 10. ja 11. klassi õpilased Tallinnas. Käisime tervisehoiumuuseumis inimese lahkamist vaatamas, seal oli meil ka võimalus inimese elundeid katsuda. Enamus olid küll silikoonist tehtud, aga julgemad said katsuda ka päris elundeid. Muuseumis ringi käies saime ülevaate inimese elust sünnist surmani. Pärast seda suundusime muusikamuuseumi, kus peale muuseumi uudistamise saime ka ise muusikat teha. Meie koostatud pala ei olnud just kõrvale väga meeldiv, aga saime kõik käe külge panna, mis oli oma-moodi kogemus. **Laura Aruksaar** (10.kl)

Riina Gildeni juhendatud pererühm pääses tantsupeole.

Palju õnne!

R. Gildeni foto

Käisime Kanal 2-s ameteid proovimas

Maaris Negro

H. Mäe foto

Marja Järv, Helina Sootalu, Henriette Väljaste, Kelli Nurm ja Kristjan Kaljuste

Õpetaja Janne Jakimainen (meie vilistlane) räägib endast:

Olen 30-aastane, õnnelikus abielus ja mul on 2 imearmast tütart. Töötan Märjamaa Gümnaasiumis klassiõpetajana.

Õpetajaks tahtsin ma saada juba lapse-na, kuid päris teadlikult jõudsin selle arusaamani alles keskkoolis. Peale keskkooli lõppu 2007. aastal suundusingi oma unistust täide viima Tallinna Ülikooli Haapsalu Kolledžisse. Viis aastat ülikooli möödus linnutiivil ja 2012. aasta septembris võtsin väriseva südamega vastu oma esimesed õpilased. Alustasin oma pedagoogitööd väikeses Kabala Lasteaed-Põhikoolis ja minu tiiva alla usaldati 7 särasilmset last. Selle klassiga käisime sama rada esialgu koos pisut üle ühe õppeaasta, kuni sündis minu esimene tütar. Lapsehoolduspühkusele tööle naastes jätkasin oma armsate esimeste õpilastega, kes olid nüüd jõudnud 4. klassi. Peale seda aastat sain kogeda õpetamist liitklassis. See oli omamoodi raske, kuid samas põnev ja väljakutseid pakkuv. Seejärel sündis minu teine tütar. Pesamuna oli alles aastaseks saanud, kui mul avanes võimalus töökohta vahetada. Tänu toetavale ämmale ehk minu laste vanaemale, võt-

singi vastu otsuse juba sügisel uues koolis alustada.

Alustasingi sügisel tööd Märjamaa Gümnaasiumis. Sain 1. klassi ja 17 õpilast. Minu klass on väga sõbralik ja üksteisest hooliv. Õpetaja silme läbi üks tavapärase klass, kus on mõned tublid ja tragid lapsed, hulk „keskmisi“ ning paar nõrgemat. Üks õpilane on algusest peale tugiisikuga.

Algus uues koolis oli tõeliselt raske just minu isiklikus elus. Olin ju siiani oma laste jaoks koguaeg olemas olnud, kuid nüüd ühtäkki olin ma varahommikust pärastlõunani tööl. Vanem tütar käis lasteaias ja noorem oli vanaemaga kodus. Minu tublid lapsed muutusid üleöö. Nad olid rahutud, jonnisid palju, suurem laps ei tahtnud enam lasteaias käia ja oli pidevalt haige. Ma teadsin algusest peale, et see kõik ongi just minu eemalolemisest tingitud ja sellest aitab üle saada vaid aeg. Õnneks nii ka läks.

Ka tööelus ei läinud alguses kõik nii hästi, kui oleksin tahtnud. Nautisin hetki, mil olin klassi ees, kuid kõiges muus olin justkui pettunud. Olin tulnud väikesest koolist, kus kõik tundsid kõiki, kõike tehti koos ja oldi nagu üks suur pere. Suures koolis toimib aga kõik teistmoodi, kõik on anonüümsed.

Enamus õpetajaid ootavad juba pensioniiga ja ma ei leidnud endale mõtte- ja tegudekaaslast. Kõik ajasid oma rida ja tundsin end üksinda. Igatsesin tagasi oma väikesesse armsasse kooli. Ühel hetkel aga muutus miski minu enda sees. Otsustasin, et ma ei kavatse teistega koos halli argipäeva kaduda. Ajan nüüd oma rida, vahel üritan ka teisi kaasata, kuid alati see ei õnnestu. Õnneks ühe mõttekaaslaste olen tänaseks leidnud ja meil on koos väga põnev.

Esimene õppeaasta Märjamaa Gümnaasiumis on lõpusirgel. See aasta on toonud kaasa nii rõõme kui ka mureid. Lähen aga püstipäi edasi ning tean, et ajan õiget asja. Mida ma oma töö juures aga eriti armastan on see, et kunagi ei tea, mida homme päev toob.

Autori foto